

Noor mees olli ta seäl, ja emmand
panni parremat roga temma, kui issanda
ennese ette. Eiiski ta sel korral nago
tuskas olli, nenda et emmandki küsis,
mis tal wigga pididi ollema? — “Ei ma
moista sedda isse,” kostis ta, “keif mo
meel on ni totter.” — “Eh! kardate jälle
surno laua peäle sada?” naeris emmand,
“üttelege agga nüüd, ennast haige ollera,
kui jälle peaks tulles, sest temma wed-
del südda ei tunne muud rõmo, kui ter-
weks tehha: Eks rummalad meie olnud,
et sedda mitte ammo jo teggime?”

Agga need sannad, et se welsker nisug-
gune helde süddamega mees olli, panni
sedda noort meest õhkama wasto temma
ennese meelt. Misuggust woito annab
Jummal ilmasüdal — kui ka se, kes tem-
ma wasto elsi, mitte enne omma ülle-
kohtusest ei taggane, kunni temma
üllekohtusse teggo ots tedda sunnib. Sel
wiisil ka selle nore mehhe õhkamine pea

jälle kaddus, et se küs temma ennese süd-
dame tunnistusest tuisis — ja mis ted-
da panni õhkama, ta isse jälle naeris,
nenda et welsker ennast ei kannatand,
waid rusfikaga wasto kappi taggus, et
seinad põrrusid. Meed jälle mõtlesid, sed-
da ukse peäl ollewad, ja se kartus pillu-
tas keif nende tarkust nenda ärra, et noor
mees muid warjopaika ei näinud, kui üh-
he püli-jahho astja, kuhho sisse ta omma
uhke riettega kargas.

Agga emmand isse olli monne päwa
ees omma sure tõki-noa sellesamma jah-
ho astja sisse kautanud, ja se leikas nüüd
temma sõbra ihho sisse ni kibbedaste, et
ta sure heäleaga hakkas karjuma. Ommeti
weel suremaks läks emmanda ehmatas,
kui ta issandat kappist näggi wälja tulles-
wad. Nüüd se siggis nende ennese he-
aks, mis nad nattu aega enne temmast
naernud, et ta ni hea melega ter-
weks teggi. Sest ta ei rätind selle